

ΕΝΩΠΙΟΝ
Του κ. ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

κ.κ. Ευάγγελο Μπακέλα

(Διά του κ. Εισαγγελέως Πρωτοδικών Κορίνθου)

Μ Η Ν Υ Σ Η

ΑΒΜ: Ε126/127

Του Παναγιώτη **Σταμάτη**, του Δημητρίου, και της Κανέλλας, Αν. Αξιωματικού
ΠΝ ε.α.,

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΠΡΑΞΕΙΣ

(14, 15, 26, 27, 94 παρ.1 & 2, 98, **231 παρ.1 & 259 ΠΚ**)

ΚΑΤΑ

Του **Υπουργού Εθνικής Άμυνας**, κ.κ Νικολάου-Γεωργίου **Δένδια** του Σπυρίδωνος,
κατοίκου εκ του επαγγέλματος, οδός Λεωφ. Μεσογείων, αρ.227-231, ΤΚ 15451
Χολαργός, E-mail: minister@mod.mil.gr

Για τις αξιόποινες πράξεις, **αυτεπαγγέλτως διωκόμενες** και με εγγύτατο νομικό
χαρακτηρισμό που διαπράχθηκαν από υπουργό:

- α) **231 παρ. 1 ΠΚ Υπόθαλψη**
- β) **Η και άλλως 259 ΠΚ Παράβαση Καθήκοντος κατ' εξακολούθηση**

Κόρινθος, 26.8.2026

Ι. Εισαγωγή

Αξιότιμε κ. Εισαγγελεύ,

Μηνύω τον ανωτέρω υπουργό Νικόλαο-Γεώργιο **Δένδια** του Σπυρίδωνος για τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά που πραγματώνουν την τέλεση σοβαρών ποινικών αδικημάτων και μάλιστα με εγγύτατο νομικό χαρακτηρισμό όπως είναι και ορίζονται στα άρθρα **231 και 259ΠΚ, καθώς επίσης και οποιουδήποτε άλλου αδικήματος προκύψει από την επισταμένη και διεισδυτική έρευνά Σας, τετελεσμένο ή σε απόπειρα** και παρακαλώ να **αποσταλεί αμελλητί** η παρούσα μήνυση στη Βουλή των Ελλήνων σύμφωνα με το **Νόμο περί ευθύνης Υπουργών και το άρθρο 86 του Συντάγματος**, ώστε μετά από την αναγκαία ψηφοφορία να παραπεμφθεί στο αρμόδιο Ειδικό Δικαστήριο.

II. Τα κρίσιμα νομικά και πραγματικά περιστατικά.

Νόμιμα και εμπρόθεσμα κατέθεσα στο Διοικητικό Εφετείο Αθηνών στις 11.4.2024 Αίτηση Ακυρώσεως με **ΓΑΚ-ΑΚ788/2024** με την οποία ζητούσα την ακύρωση:

α) Της Αρνήσεως του υπουργού, να ανακαλέσει την Εισήγηση του ΓΕΝ/ΔΚΒ', ΕΕΣ Φ.932.5/127/11 από 17/10/11 ΓΕΝ/Β3-III του Διευθυντή Κλάδου Β' ΓΕΝ, στο Ανώτατο Ναυτικό Συμβούλιο, ως μη νόμιμη, κατόπιν νέων κρίσιμων στοιχείων που προσκόμισα, με την από 23.10.2023 Αίτηση Θεραπείας μου προς τον ΥΕΘΑ (αρ. πρωτ. 257382/30.10.2023 Γρ. Υπουργού), όπως αυτή εκδηλώθηκε με το Φ. 457.2/1/217487Σ.1408/**21-2- 24**/ΓΕΝ/Β3-III, του ΔΚΒ'

β) Της Αρνητικής Απάντησης της Διοίκησης του ΓΕΝ, στην από 23.10.2023 Αίτηση Θεραπείας μου, να ανακαλέσει την Εισήγηση του ΓΕΝ/ΔΚΒ', ΕΕΣ Φ.932.5/127/11 από 17/10/11 ΓΕΝ/Β3-III του Διευθυντή Κλάδου Β' ΓΕΝ, στο Ανώτατο Ναυτικό Συμβούλιο, ως μη νόμιμη, κατόπιν νέων κρίσιμων στοιχείων που προσκόμισα, όπως αυτή εκδηλώθηκε με το Φ. 457.2/1/217487Σ.1408/**21-2- 24**/ΓΕΝ/Β3-III, Έγγραφο του ΔΚΒ'

γ) Της σιωπηρής απόρριψης της από 3.4.2024 Αναφοράς μου στον Διευθυντή Β' Κλάδου του ΓΕΝ, να προβεί σε ανάκληση, του Φ.457.2/1/217487Σ.1408/21-2- 24/ΓΕΝ/Β3-III, Έγγραφο του ΔΚΒ' ως μη νόμιμο, για τους λόγους που αναφέρονται σ' αυτήν.

Αντίγραφο της κρινόμενης αίτησης καθώς και της από **29.08.2024 πράξης της Προέδρου του ΣΤ' Τμήματος** του Δικαστηρίου περί ορισμού αρχικής δικασίμου στις **11.11.2024** και εισηγητή της υπόθεσης, **κοινοποιήθηκαν**

νομίμως στις 16.09.2024 στον Υπουργό Εθνικής Άμυνας, όπως τούτο προκύπτει από το ευρισκόμενο στον φάκελο της δικογραφίας οικείο αποδεικτικό επίδοσης.

Παρά δε το γεγονός ότι μετά από την ορισθείσα πρώτη δικάσιμο στις **11.11.2024**, η συζήτηση της υπόθεσης αναβλήθηκε διαδοχικά για τις δικασίμους της **17ης.03.2025**, **19ης.05.2025** και **13ης.10.2025**, διότι ο Υπουργός Εθνικής Άμυνας δεν απέστειλε στο Δικαστήριο τον φάκελο και την έκθεση απόψεών του.

Κατόπιν αυτών αποφασίστηκε με την **2162/2025 έκδοση προδικαστικής απόφασης στις 13.10.2025** προκειμένου ο Υπουργός Εθνικής Άμυνας να αποστείλει στο Δικαστήριο τόσο τον φάκελο της υπόθεσης όσο και την έκθεση υπηρεσιακών απόψεων επ’ αυτής (ΣτΕ 574/2025), εντός προθεσμίας τριάντα (30) ημερών από την επίδοση σ’ αυτόν της παρούσας απόφασης, **με την υπόμνηση πειθαρχικών κυρώσεων κατά τα οριζόμενα στην παρ. 2 του άρθρου 24 του π.δ/τος 18/1989.** **(ΣΧΕΤ. 1)**

Αν και η προδικαστική απόφαση κοινοποιήθη προς τον Υπουργό Εθνικής Άμυνας στις **12.12.2025** σύμφωνα με το σχετικό αποδεικτικό, παρά ταύτα δεν απέστειλε ο Υπουργός Εθνικής Άμυνας εις το Δικαστήριο ούτε φάκελο, ούτε έκθεση κατά το άρθρον 23 του πδ 18/89, **εντός της διατασσόμενης προθεσμίας τριάντα (30) ημερών από την επίδοση σ’ αυτόν, αλλά μετά τριμήνου, εκπρόθεσμα στις 3.4.2026, χρόνος τέλεσης του ειρημένου εγκλήματος 259 ΠΚ που συνάγεται από τον χρόνο της συμπλήρωσης τριών μηνών από τότε που έπρεπε να αποσταλεί ο φάκελος και οι απόψεις στο Δικαστήριο.**

Γεγονός που αποδεικνύει την κατ’ εξακολούθηση παράβαση των δικονομικών διατάξεων, δικαστικής αποφάσεως, που προφανώς είχε σκοπό την παρέλκυση της δίκης, την οικονομική επιβάρυνση μου, την βάνανυση προσβολή της προσωπικότητάς μου που αφορά στον επαναλαμβανόμενο εμπαιγμό μου και αναντίλεκτα παρέβη τα καθήκοντά του με προφανή τη βλάβη μου (ΑΠ 1721/02 ΠΧ ΝΓ645, ΑΠ 901/ΠΧ ΝΒ 327).

Για όλες τις ανωτέρω παράνομες πράξεις και παραλήψεις του κ. Υπουργού συνέταξα την από **12.06.2026 Αναφορά-Αίτηση** μου, με **αριθμ. πρωτ. 59861/12/06/26/ΥΠΕΘΑ** η οποία του κοινοποιήθηκε ηλεκτρονικώς. **(ΣΧΕΤ. 2)**

Στην ως άνω ζητούσα όπως λάβω γνώση εγγράφως των εμπλεκόμενων αρμοδίων υπαλλήλων για την περίοδο από τις **10.9.2024** ημερομηνία επίδοσης πράξης ορισμού δικασίμου έως και **12.1.2026**. που παρέλειψαν αν και όφειλαν να αποστείλουν στο Δικαστήριο εντός της τασσομένης νομίμου προθεσμίας τις απόψεις και τον φάκελο της υπόθεσης.

Επίσης στην ανωτέρω αίτηση-αναφορά μου επισήμανα τις δικαστικές ενέργειες που θα ακολουθήσουν και υποχρεούνται να πράξω, όταν μου γνωστοποιήσει ο υπουργός τους αρμόδιους υπαλλήλους, που παρέλειψαν να ενεργήσουν, αν και όφειλαν, όπως ενδεικτικά είναι, η παράβαση του 259 ΠΚ, η αστική αξίωση σύμφωνα με τα αρ. 50 παρ. 4 του ΠΔ 18/89 και 198 ΚΔΔικ όπου καθιερώνεται ρητά η προσωπική ευθύνη του υπαίτιου διοικητικού οργάνου προς αποζημίωση, και επικουρικά για την αστική αξίωση σύμφωνα με τις διατάξεις των αρ. 105 και 106 ΕισΝΑΚ.

Συνακολούθως με την ανωτέρω αίτηση-αναφορά μου ο υπουργός απέστειλε το **ΥΣ.753/18-06-2026/ΝΓ/ΥΕΘΑ/ΤΝΥ**, στον Διευθυντή του Β΄ Κλάδου του ΓΕΝ για να απαντήσει στα αιτούμενά μου.

Με το **Φ. 457.2/5/239149/20 Ιουλ 26 Έγγραφο**, ο ΔΚΒ΄/ΓΕΝ αν και υπήρξε εκ μέρους μου έγγραφη απαίτηση, δεν κατονόμασε τους υπαιτίους υπαλλήλους για τη χρονική περίοδο **10.9.2024** ημερομηνία επίδοσης πράξης ορισμού δικασίμου έως και **12.1.2026** ημερομηνία που έπρεπε να στείλουν τις απόψεις και τον φάκελο της υπόθεσης κατόπιν της **2162/2025** δικαστικής Απόφασης.

Απαραδέκτως δε προβάλλεται στο ανωτέρω έγγραφο ότι **«δεν υπήρξε παράνομη συμπεριφορά της Διοίκησης..... και ότι η συζήτηση της προκειμένης εχώρησε κανονικώς κατά τη δικάσιμο της 18-05-2026...»**, αφού η συζήτηση αναβλήθηκε όπως προανέφερα τέσσερις φορές λόγω της υπαιτιότητας της Διοίκησης να μην αποστείλει τις απόψεις και το φάκελο της υπόθεσης εντός της προθεσμίας που προβλέπεται από τις διατάξεις της Διοικητικής Δικονομίας και της απόφασης του Δικαστηρίου και επέφερα σε μένα χωρίς δυνατότητα αμφιβολίας υλική και ηθική βλάβη. **(ΣΧΕΤ.3)**

Αν και το **Φ. 457.2/5/239149/20 Ιουλ 26 Έγγραφο του ΔΚΒ΄/ΓΕΝ** κοινοποιήθηκε στον υπουργό, ο ίδιος δεν προχώρησε σε περαιτέρω ενέργειες για την αναζήτηση των υπαιτίων σχετικά με τη παράβαση υπηρεσιακού καθήκοντος, καθώς είχε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να επιχειρήσει την ενέργεια που παραλείφθηκε σύμφωνα ε το άρθρο **38 ΚΠΔ**.

Υπ' αυτήν την έννοια και τούτων δοθέντων προκαταληκτικώς ο υπουργός έχων ιδιαίτερη νομική υποχρέωση, όφειλε άμα λήψη της αναφοράς μου να ασκήσει τις κατά νόμο ενέργειες, την καταμήνυση των υπαιτίων υπαλλήλων ή άλλως την ανακοίνωση στον αρμόδιο εισαγγελέα για αξιόποινες πράξεις που διώκονται αυτεπαγγέλτως **(259ΠΚ)** όπως ορίζεται στη **παρ.2 του 38 ΚΠΔ για την ποινική αξιολόγηση των υπαιτίων** και επίσης όφειλε να ενεργήσει σύμφωνα με τα οριζόμενα στην **παρ. 2 του άρθρου 24 του π.δ/τος 18/1989** για τον πειθαρχικό έλεγχο τους, συνεπώς υπέπεσε χωρίς δυνατότητα αμφιβολίας στην παράβαση του **231 παρ.1 ΠΚ της υπόθαλψης (ΑΠ 1936/ΠΧ ΛΓ 715, ΑΠ 604/09 ΠοινΔ 2009.1324)**.

Όπως διεξοδικά ανέλυσα ανωτέρω τις συνθήκες τέλεσης από τον υπουργό δια παραλήψεως των καταγγελλομένων αδικημάτων, οι οποίες αναδύονται άνευ αμφιβολίας, γεννούν ποινική ευθύνη, **πληρούν δε την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση των αδικημάτων της υπόθαλψης κατ' συρροή ή και άλλως της παράβασης καθήκοντος κατ' εξακολούθηση.**

Ειρήσθω εν παρόδω ο υπουργός ως έμπειρος νομικός, καθώς έχει ασκήσει για πολλά χρόνια το δικηγορικό λειτούργημα και εκ του λόγου αυτού δεν μπορούν να δικαιολογηθούν οι παραλήψεις του ως νομική πλάνη **(31ΠΚ)**.

III. ΝΟΜΙΚΗ ΘΕΜΕΛΙΩΣΗ

1. Σύμφωνα με το άρθρον **23 του πδ. 18/89 (φεκ 8 τ. Α')** ορίζεται ότι:
«Το Δημόσιο ή νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, κατά του οποίου στρέφεται η αίτηση ακυρώσεως ή η προσφυγή, έχει την υποχρέωση να εκθέτει τις απόψεις του για καθένα από τους προβαλλόμενους λόγους, διευκρινίζοντας σαφώς και το συναφές με κάθε λόγο πραγματικό μέρος. 2. Η έκθεση αυτή με το σχετικό φάκελο πρέπει να αποστέλλεται στον εισηγητή τριάντα τουλάχιστον ημέρες πριν από τη δικάσιμο που έχει ορισθεί εφόσον το δικόγραφο της αίτησης ακυρώσεως ή της προσφυγής έχει επιδοθεί στη Διοίκηση δύο τουλάχιστον μήνες πριν από τη δικάσιμο, διαφορετικά σε εύλογο χρόνο πριν από τη δικάσιμο. 3. Την έκθεση προσυπογράφει ο νομικός σύμβουλος του Δημοσίου ή του νομικού προσώπου που έχει εντολή να υποστηρίζει τα συμφέροντα τους καθώς και οι καθ' ύλην αρμόδιοι υπάλληλοι, σύμφωνα με τους κανόνες που διέπουν τις διοικητικές πράξεις και με την ευθύνη που καθιερώνουν οι κανόνες αυτοί.»

Εις το **άρθρον 24** του ιδίου πδ/τος ορίζεται επίσης, εν σχέσει προς τας συνεπείας της μη αποστολής του φακέλου ότι:

«1. Η παράλειψη της έγκαιρης αποστολής προς το Συμβούλιο των στοιχείων και πληροφοριών που προβλέπονται από τα προηγούμενα άρθρα, καθώς και της έκθεσης, συνιστά ιδιαίτερο πειθαρχικό αδίκημα των αρμοδίων για την ενέργεια αυτή υπαλλήλων. 2. Η πειθαρχική δίωξη ασκείται σύμφωνα με τις διατάξεις για το πειθαρχικό δίκαιο κάθε κατηγορίας υπαλλήλων. Την άσκηση της πειθαρχικής δίωξης μπορεί να προκαλέσει και ο Πρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας με έγγραφο του προς τον αρμόδιο υπουργό ή τη διοίκηση του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου. Στην περίπτωση αυτή καθίσταται υποχρεωτική η άσκηση της δίωξης. Η πειθαρχική απόφαση εκδίδεται το αργότερο μέσα σε δύο μήνες από τη λήψη του εγγράφου για την άσκηση της πειθαρχικής δίωξης. Η απόφαση που εκδίδεται κοινοποιείται αμελλητί και στον Πρόεδρο του Συμβουλίου».

Εις το **άρθρον 33** δε του ιδίου πδ/τος προβλέπεται, ως προς την συζήτησιν επ' ακροατηρίου, ότι:

«Η συζήτηση αρχίζει με την ανάγνωση και την προφορική ανάπτυξη από τον εισηγητή της έκθεσης του. Η συζήτηση γίνεται αποκλειστικά βάσει των δικογράφων και των εγγράφων που έχουν προσαχθεί προαποδεικτικώς...».

Σύμφωνα με το ισχύον **άρθρο 50 παρ. 4 του ΠΔ 18/1989**

«οι διοικητικές αρχές, σε εκτέλεση της υποχρέωσής τους κατά το άρθρο 95 παρ. 5 του Συντάγματος πρέπει να συμμορφώνονται, κατά περίπτωση, με θετική ενέργεια προς το περιεχόμενο της απόφασης του ΣτΕ ή να απέχουν από κάθε ενέργεια που είναι αντίθετη προς όσα κρίθηκαν από αυτό. Ο παραβάτης, εκτός από τη δίωξη κατά το **άρθρο 259 του Ποινικού Κώδικα** υπέχει και προσωπική ευθύνη προς αποζημίωση».

Ανάλογο δε περιεχόμενο έχει και το άρθρο **198 ΚΔΔικ** σχετικά με την υποχρέωση συμμόρφωσης της διοίκησης σε αποφάσεις που εκδίδονται επί του ενδίκου βοηθήματος της προσφυγής.

Τα αναγκαία μέτρα για τη διασφάλιση της συμμόρφωσης της διοίκησης θεσπίζει ο **ν. 3068/2002, το άρθρο 1** του οποίου ορίζει ότι «Το Δημόσιο, οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης και τα λοιπά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου έχουν υποχρέωση να συμμορφώνονται χωρίς καθυστέρηση προς τις δικαστικές αποφάσεις και να προβαίνουν σε όλες τις ενέργειες που επιβάλλονται για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής και για την εκτέλεση των αποφάσεων».

Επίσης, με τη διάταξη του αρ. **5 του ν. 3068/2002**, ορίστηκε ότι η μη εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη μη συμμόρφωση σε δικαστική απόφαση ή η προτροπή σε μη εκπλήρωση συνιστά ιδιαίτερο πειθαρχικό αδίκημα για κάθε αρμόδιο υπάλληλο. Περαιτέρω, προβλέφθηκε ότι αν η παράλειψη συμμόρφωσης έγινε με σκοπό να προσπορίσει ο υπάλληλος στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο όφελος, τιμωρείται με την πειθαρχική ποινή της προσωρινής ή της οριστικής παύσης

Σύμφωνα με το αρ. **95 παρ. 5 Σ**, η παράβαση της υποχρέωσης συμμόρφωσης προς τις δικαστικές αποφάσεις, γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο, όπως νόμος ορίζει.

Περαιτέρω, στα αρ. **50 παρ. 4 του ΠΔ 18/89 και 198 ΚΔΔικ** καθιερώνεται ρητά η προσωπική ευθύνη του υπαίτιου διοικητικού οργάνου προς αποζημίωση.

Τέλος, με την **παρ. 3 του αρ. 11 ν. 3242/2004**, προστέθηκε στο ν. 3068/2002 αρ. 5 σύμφωνα με το οποίο: *«σε περίπτωση επιβολής οποιασδήποτε πειθαρχικής ποινής, κατά τις προβλέψεις των προηγούμενων παραγράφων, οι υπάλληλοι υπέχουν και αστική ευθύνη, σύμφωνα με τις διατάξεις των αρ. **105 και 106 ΕισΝΑΚ**».*

Σύμφωνα δε με το άρθρο **42 Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας - Καλόπιστη διεξαγωγή της δίκης**:

*«1. Οι διάδικοι, οι νόμιμοι αντιπρόσωποι, οι εκπρόσωποι και οι δικαστικοί πληρεξούσιοι οφείλουν να ενεργούν σύμφωνα με τους κανόνες της καλής πίστης και των χρηστών ηθών, να τηρούν το καθήκον της αλήθειας και να αποφεύγουν ενέργειες που **προδήλως παρελκύουν τη δίκη**».*

Το **ΝΣΚ** δε, σε μεγάλο αριθμό γνωμοδοτήσεών του δέχεται ότι αυτές οι διατάξεις επιβάλλουν στη Διοίκηση την υποχρέωση συμμόρφωσης χωρίς οποιαδήποτε καθυστέρηση στις αποφάσεις των δικαστηρίων (ΓΝΜ ΝΣΚ 130/2012, 137/2012, 154/2012).

Επιπρόσθετα και το Συμβούλιο της Επικρατείας δέχεται παγίως ότι «η συμμόρφωση της διοικήσεως προς τις ακυρωτικές αποφάσεις πρέπει, να είναι πλήρης και, κατά το δυνατόν, άμεση, υπό την έννοια ότι μετά την

δημοσίευση της αποφάσεως η αρμόδια αρχή οφείλει να προβαίνει σε κάθε ενέργεια που είναι απαραίτητη για την υλοποίηση του ακυρωτικού αποτελέσματος και δεν δύναται να αδρανή επικαλούμενη λόγους οι οποίοι δεν εδράζονται σε συνταγματικές διατάξεις, διότι άλλως αναιρείται ο σκοπός της θεσπίσεως της διατάξεως του άρθρου 95 παρ. 5 του Συντάγματος» (ΣΤΕ 1518/2014, 2559/2011, 677/2010).

Από το ως άνω πλέγμα διατάξεων, ο ιδιώτης που ζημιώνεται από τη παράλειψη του Κράτους να συμμορφωθεί σε δικαστική απόφαση, έχει τη δυνατότητα να στραφεί και προσωπικά εναντίον του οργάνου που εξέδωσε την πράξη ή παρέλειψε την ενδεδειγμένη ενέργεια ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων και να αξιώσει αποζημίωση.

Σε περίπτωση παράβασης, λοιπόν, του διατακτικού αποφάσεων του ΣΤΕ **ή των διοικητικών δικαστηρίων από τη Διοίκηση**, ο συγκεκριμένος υπάλληλος τελεί το αδίκημα της παράβασης καθήκοντος, ως αναφέρεται σε ρητή νομοθετική διάταξη, **ΑΠ 1721/2002, ΠοινΧρ ΝΓ' (2003), σελ. 645.**

Σύμφωνα δε με την απολύτως κρατούσα στη θεωρία και νομολογία άποψη, η υποχρέωση αυτή δεν αποσκοπεί απλώς στην προστασία του διοικουμένου και των ιδιωτικών συμφερόντων του, **αλλά αφορά, πρωτίστως, στην ίδια τη λειτουργία του Κράτους δικαίου, ιδωμένη υπό το πρίσμα της αρχής της διαφάνειας και της χρηστής διοίκησης.** Από άποψη, μάλιστα, διεθνούς δικαίου, η εκτέλεση υπό ευρεία έννοια της δικαστικής απόφασης αποτελεί, σύμφωνα με πάγια νομολογία του ΕΔΔΑ, αναπόσπαστο μέρος της «δίκης», κατά τα άρθρα **6 παρ. 1 και 13 της ΕΣΔΑ.**

Επιπλέον, στο αρ. **47 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων (ΧΘΔ)** αναφέρονται οι εγγυήσεις που αφορούν στη διαγνωστική δίκη, γεγονός που συνεπάγεται την ανάγκη της ζητούμενης αποτελεσματικότητας στη δικαστική διαδικασία.

Οι διατάξεις των άρθρων **26 και 27 Π.Κ** προσδιορίζουν την έννοια της υπαιτιότητας και του δόλου, που συνιστούν προϋπόθεση του ποινικού κολασμού για κακουργήματα και πλημμελήματα.

Περαιτέρω, κατά το άρθρο **94 παρ. 1 και 2 ΠΚ**, πραγματική συρροή υπάρχει όταν με περισσότερες υλικές πράξεις του υπαιτίου τελούνται ισάριθμα

αυτοτελή εγκλήματα, για τα οποία επιβάλλονται αντίστοιχες αυτοτελείς ποινές και τελικά επιβάλλεται μία συνολική εκτιτέα ποινή με τον προβλεπόμενο τρόπο επαύξεσης της βαρύτερης από αυτές, ενώ κατ' ιδέα (ή τυπική) αληθινή συρροή υπάρχει όταν με μία υλική πράξη του υπαιτίου τελούνται περισσότερα αυτοτελή εγκλήματα, για τα οποία επιβάλλονται αντίστοιχες ποινές και τελικά επαυξάνεται ελεύθερα η βαρύτερη από αυτές μέχρι το ανώτατο όριο του είδους της ποινής βάσης (εκτός αν προβλέπεται διαφορετικά με ειδική διάταξη νόμου). Τόσο η πραγματική όσο και η αληθινή κατ' ιδέα συρροή μπορεί να προσβάλλει το ίδιο έννομο αγαθό (ομοειδής συρροή) ή διαφορετικά έννομα αγαθά (ετεροειδής συρροή). Αντίθετα, φαινομενική συρροή ή συρροή νόμων, στην οποία δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις για τη συρροή εγκλημάτων του άρθρου 94 ΠΚ, υπάρχει όταν η εγκληματική δράση του υπαιτίου εμφανίζεται να εμπίπτει στο πραγματικό περισσότερων ποινικών νόμων, αλλά, από τη λογική και αξιολογική συσχέτιση αυτών και με βάση τις αρχές της ειδικότητας, της επικουρικότητας και της απορρόφησης, συνάγεται ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση μόνο ένας έχει εφαρμογή και αποκλείονται οι λοιποί, ώστε να τελείται μία μόνο αξιόποινη πράξη, για την οποία επιβάλλεται μία ποινή.

Ειδικότερα, με βάση την αρχή της ειδικότητας, αν δύο ποινικές διατάξεις τελούν σε σχέση γενικής προς ειδική και δεν υπάρχει ρήτρα επικουρικότητας, η ειδική διάταξη αποκλείει την εφαρμογή της γενικής με βάση τον κανόνα "τα ειδικά των γενικών επικρατέστερα".

Με βάση την αρχή της επικουρικότητας, αν η μία ποινική διάταξη είναι επικουρική έναντι της άλλης, έχει εφαρμογή η αυστηρότερη. Ενώ, με βάση την αρχή της απορρόφησης, αν οι περισσότερες πράξεις δεν είναι μεταξύ τους ανεξάρτητες και αυτοτελώς κολάσιμες, επειδή συγκροτούν την έννοια του ίδιου εγκλήματος και με την εφαρμογή της μίας ποινικής διάταξης καλύπτεται πλήρως η απαξία και η υπόσταση της πράξης του υπαιτίου, οι λοιπές απορροφώνται, όπως συμβαίνει όταν είτε η μία πράξη (στο σύνολο της) είναι στοιχείο της αντικειμενικής υπόστασης ή επιβαρυντική περίπτωση της άλλης είτε προσβάλλει το ίδιο έννομο αγαθό και τελέστηκε για να γίνει δυνατή η τέλεση της άλλης που ακολούθησε (αναγκαίο μέσο τέλεσης της) ή η νεότερη πράξη αποτελεί αναγκαία συνέπεια εκείνης που προηγήθηκε **(ΟΛ.ΑΠ 179/90)**.

Κατά το άρθρο **231 παρ. 1 του ΠΚ**, (Νόμος 4619/2019). «*όποιος εν γνώσει ματαιώνει τη δίωξη άλλου για κακούργημα ή πλημμέλημα που διέπραξε τιμωρείται με φυλάκιση έως τρία έτη ή χρηματική ποινή*».

Για την στοιχειοθέτηση του εγκλήματος αυτού απαιτείται, αντικειμενικώς, α) τέλεση κακούργηματος ή πλημμελήματος από άλλον, στο οποίο δεν συμμετέχει με οποιοδήποτε τρόπο (ως συναυτουργός, ηθικός αυτουργός ή συνεργός) ο υποθάλπων και β) πράξη, η οποία μπορεί να συνίσταται και σε παράλειψη του υποθάλποντος, πράγμα το οποίο συμβαίνει, όταν ο υποθάλπων έχει ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να επιχειρήσει την ενέργεια που παραλείφθηκε (άρθρο 15 ΠΚ), η οποία επιφέρει ματαίωση της δίωξης του άλλου.

Τετελεσμένο είναι το έγκλημα της υποθάλψεως και όταν, με την πράξη του υποθάλποντος, παρεμποδίστηκε για μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα η διωκτική αρχή να θέσει τον υπαίτιο στη διάθεση της δικαιοσύνης ή να ασκήσει ποινική δίωξη εναντίον του και δεν αίρει την ευθύνη του το γεγονός ότι η σύλληψη ή η ποινική δίωξη του υπαιτίου επιτεύχθηκαν αργότερα. Υποκειμενικώς απαιτείται δόλος (άμεσος), ο οποίος περιλαμβάνει, αφενός μεν τη γνώση του υποθάλποντος με την έννοια της βεβαιότητας (της επίγνωσης) των πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση ορισμένου κακούργηματος ή πλημμελήματος που τέλεσε άλλος και αφετέρου, τη θέληση αυτού να ματαιώσει τη δίωξη του υπαιτίου.

Το έγκλημα του υποθαλπόμενου μπορεί να τελέσθηκε με δόλο ή από αμέλεια ή να είναι και ιδιαίτερο και κατά το χρόνο της υπόθαλψης η πράξη του υποθαλπόμενου πρέπει να είναι διωκτέα.

Την πράξη τελεί αυτός που, εν γνώσει, ματαιώνει τη δίωξη άλλου, ήτοι την έναρξη ή εξακολούθηση της διαδικασίας ή την καταδίκη του για κακούργημα ή πλημ/μα που διέπραξε. Η πράξη τελείται ασχέτως αν η διωκτική αρχή παρεμποδίστηκε, για μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα, να θέσει τον υπαίτιο στη διάθεση της δικαιοσύνης ή να ασκήσει ποινική δίωξη και δεν αίρει την ευθύνη το γεγονός ότι η σύλληψη και η ποινική δίωξη επιτεύχθηκαν μεταγενέστερα.

Εκ του νόμου θα πρέπει ο δράστης του εγκλήματος, να έχει τουλάχιστον ενδεχόμενο δόλο, άρα δόλο οποιουδήποτε βαθμού για όλα τα στοιχεία της

αντικειμενικής υπόστασης, εκτός από τη ματαίωση της δίωξης για την οποία χρειάζεται τουλάχιστον άμεσος δόλο β' βαθμού.

Η πράξη μπορεί να τελεσθεί και χωρίς τη γνώση ή ακόμη και παρά την αντίθεση του υποθαλπόμενου. Δεν απαιτείται και ακριβής γνώση περί της τέλεσης της προηγούμενης πράξης, αρκεί η συνείδηση ότι ο δράστης τέλεσε αξιόποινη πράξη.

Εν συνεχεία, το έγκλημα της απόπειρας υπόθαλψης θεωρείται τετελεσμένο και όταν με την ενέργεια του υπαίτιου, επιτυγχάνεται η για μεγάλο ή και μακρό χρονικό διάστημα παρεμπόδιση της δικαστικής αρχής να θέσει τον υπαίτιο στη διάθεση της δικαιοσύνης ή και να ασκήσει κατ' αυτού ποινική δίωξη.

Η και άλλως, κατά τη διάταξη του άρθρου **259 ΠΚ** *“υπάλληλος που με πρόθεση παραβαίνει τα καθήκοντα της υπηρεσίας του με σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο όφελος ή για να βλάψει το κράτος ή κάποιον άλλον τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι δύο ετών αν η πράξη αυτή δεν τιμωρείται με άλλη ποινική διάταξη”*.

Το έννομο αγαθό που προστατεύεται από την ανωτέρω διάταξη είναι η λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών αποκλειστικά προς το συμφέρον της πολιτείας και της κοινωνίας, που έχουν ταχθεί να εξυπηρετούν οι υπάλληλοι με χρηστότητα και καθαρότητα.

Πρόκειται για έγκλημα γνήσιο ιδιαίτερο, ενεργητικό υποκείμενο του οποίου μπορεί να είναι μόνον υπάλληλος κατά την έννοια των άρθρων **13 περ. α' και 263 Α' ΠΚ**, στον οποίον έχει ανατεθεί δημόσια εξουσία κατά την ενάσκηση των καθηκόντων του, στην οποία υπάγεται και ο ορκισθείς Υπουργός. Οι Υπουργοί θεωρούνται υπάλληλοι κατά την έννοια του άρθρου **13 περ. α'** του Ποινικού Κώδικα.

Για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της παραβάσεως καθήκοντος, απαιτούνται α) παράβαση από τον υπάλληλο του υπηρεσιακού του καθήκοντος, όπως αυτό καθορίζεται από το νόμο ή διοικητική πράξη ή από ιδιαίτερες κατά νόμο οδηγίες της Προϊσταμένης αρχής ή ενυπάρχει στη φύση της υπηρεσίας του, β) δόλος του δράστη που περιέχεται στη βούληση του να παραβεί το καθήκον του και γ) σκοπός του δράστη, επιπλέον, να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομη υλική ή ηθική ωφέλεια ή να βλάψει το

κράτος ή κάποιον άλλο, χωρίς όμως να απαιτείται για την πραγμάτωση του εγκλήματος και η επίτευξη του σκοπού αυτού (βλ. Α. Κονταξή, ό.π., σ. 2278-2279, με παραπομπές σε νομολογία και περαιτέρω ΑΠ 727/2000, ΑΠ 1035/2003, ΑΠ 1591/2007, ΑΠ 1153/2010, ΑΠ 549/2011, ΑΠ 298/2011, ΑΠ 28/2012 και ΑΠ 137/2012, δημοσιευμένες στην Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ).

Έτσι, αξιόποινη είναι η ελεγχόμενη πράξη (ενέργεια ή παράλειψη) του υπαλλήλου μόνον αν συνιστά (θετικά ή αποθετικά) έκφραση πολιτειακής βουλήσεως και άσκηση κρατικής εξουσίας μέσα στον κύκλο των δημοσίων υποθέσεων και όχι απλώς η παράβαση υποχρεώσεων, που ανάγονται και εξυπηρετούν άλλα συμφέροντα των δημοσίων υπηρεσιών ή οργανισμών, όπως η εύρυθμη λειτουργία αυτών, η τήρηση της υπαλληλικής δεοντολογίας κλπ (βλ. Α. Κονταξή, ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ, Τόμος Β', 2000, σ. 2288-2289, ΑΠ 727/2000, ΠοινΧρον2001, σ. 63 και ΑΠ1153/2010, ό.π.).

Στις περιπτώσεις εκείνες όπου μια υπηρεσιακή ενέργεια αφήνεται στη διακριτική ευχέρεια και κρίση των υπαλλήλων, παράβαση υπηρεσιακού καθήκοντος υπάρχει, όταν ο υπάλληλος παραβιάζει κατά την τέλεση ή την παράλειψη αυτής της ενέργειας τα κριτήρια και τον γενικότερο ή ειδικότερο σκοπό που προκύπτουν από το νόμο που διέπει τη συγκεκριμένη υπηρεσιακή δράση. Στο μέτρο που διακριτική ευχέρεια δεν σημαίνει απόλυτη ελευθερία δράσης εκ μέρους του υπαλλήλου, αλλά κρίση στο πλαίσιο μιας νομοθετικής, εξουσιοδότησης που καθορίζει κάποια κριτήρια και ένα σκοπό, βάσει των οποίων θα πρέπει να γίνει η αξιολόγηση των πραγματικών δεδομένων και να ληφθεί υπόψη η απόφαση στη συγκεκριμένη περίπτωση, παράβαση καθήκοντος συνιστά είτε η υπέρβαση εκ μέρους του υπαλλήλου της δοθείσας από το νόμο εξουσιοδότησης, είτε η καταχρηστική άσκηση της ευχέρειας αυτής (βλ Μπιτζιλέκη Τα υπηρεσιακά εγκλήματα σελ. 48-49).

Η παράβαση μπορεί να συντελεσθεί και με την κακή χρήση αυτής, την υπέρβαση δηλαδή των ακραίων ορίων της, τα οποία επιβάλλουν οι αρχές της υπεροχής του δημοσίου συμφέροντος, της χρηστής διοίκησης, της καλής πίστης, της αμεροληψίας της διοίκησης, της ισότητας και εξυπηρέτησης του σκοπού του νόμου ή με την κατάχρηση εξουσίας, η οποία υπάρχει στην περίπτωση που αν και δεν παραβιάζεται κάποια διάταξη νόμου, η πράξη ασκείται για την εξυπηρέτηση σκοπού καταδήλως ξένου προς το σκοπό, στην οποία απέβλεψε ο νόμος, όταν δηλαδή είναι απόρροια ελατηρίων και

κινήτρων που καταδήλως αποβλέπουν στην εξυπηρέτηση σκοπού άλλου από εκείνον του νόμου (ΑΠ 208/12 ΠοινΔ 2012, 1042. Γνωμ. ΕισΑΠ 3/10 ΠΧ ΞΑ 472).

Ο δόλος του δράστη συνίσταται είτε στη θέληση είτε στη γνώση και αποδοχή της παράβασης των υπηρεσιακών του καθηκόντων (άμεσος ή ενδεχόμενος δόλος). Για να συντρέχει δε σκοπός παράνομης ωφέλειας ή βλάβης πρέπει όχι μόνο η βούληση του δράστη να κατατείνει προς αυτόν, αλλά και η συμπεριφορά του, όπως αναπτύσσεται, να μπορεί αντικειμενικά να οδηγήσει στην επίτευξη του, αφού ο όρος με σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο όφελος ή για να βλάψει το κράτος ή κάποιον άλλον, λογικά σημαίνει ότι η πράξη, όπως επιχειρείται από το δράστη, δύναται να οδηγήσει στην απόκτηση παράνομου οφέλους ή στην πρόκληση βλάβης τρίτου (αντικειμενικό στοιχείο) και επιπλέον ότι η βούληση του δράστη κατευθύνεται στην απόκτηση του οφέλους ή στην πρόκληση της βλάβης (υποκειμενικό στοιχείο). Έτσι, μεταξύ της πράξεως και του σκοπού του οφέλους ή βλάβης πρέπει να υπάρχει μια τέτοια αιτιώδης σχέση, ώστε η πράξη της παράβασης καθήκοντος, αν δεν είναι ο αποκλειστικός τρόπος, πάντως πρέπει να είναι ο πρόσφορος τρόπος περιποίησης του σκοπούμενου οφέλους ή της βλάβης, πράγμα που συμβαίνει όταν το σκοπούμενο όφελος ή η βλάβη δεν μπορεί να επιτευχθεί παρά μόνο με την παράβαση του συγκεκριμένου καθήκοντος, ο δράστης δε πρέπει να τελεί σε γνώση της εν λόγω προσφορότητας (βλ. Α. Κονταξή, ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ, ό.π., ΑΠ 28/2012, ΑΠ 1153/2010, ΑΠ 1035/2003, ό.π.).

Συνιστά επίσης παράβαση καθήκοντος (εφόσον, εννοείται, συντρέχουν και οι λοιποί όροι του α. 259 ΠΚ), όταν ο υπάλληλος (ή δικαστής ή εισαγγελέας): α) δεν λαμβάνει υπόψη του έγγραφα που του προσκομίζονται (Δικ Αγωγών Κακοδ. 3/64 ΝοΒ 13.10, Φ. Αγγελής, ΝοΒ 13.97), γ) δίδει στα αποδεικτικά μέσα αποδεικτική αξία διαφορετική από αυτή που ορίζει ο νόμος, δ) λαμβάνει υπόψη του ανύπαρκτα στοιχεία, ε) δεν αιτιολογεί την κρίση του (**16/95 ΔιατΕισΕφΠατρ. ΤΝΠ 156880**).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΩΣ

Από όσα προαναφέρθηκαν συνάγεται αναντίρρητα ότι ο Υπουργός διέπραξε τα ακόλουθα ποινικά αδικήματα, αυτεπαγγέλτως διωκόμενα:

- α) **231 παρ. 1 ΠΚ Υπόθαλψη κατ' συρροή**
β) **Η και άλλως 259 ΠΚ Παράβαση Καθήκοντος κατ' εξακολούθηση.**

Στην Μήνυση μου περιγράφονται με πλήρη λεπτομέρεια οι συνθήκες τέλεσης των καταγγελλομένων αδικημάτων, και αναδύονται, άνευ αμφιβολίας, ΕΠΑΡΚΕΣΤΑΤΕΣ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ενοχής για την παραπομπή σε δίκη, για θέματα που πρέπει να απασχολήσουν το Δικαστήριο κατά την ακροαματική διαδικασία, τα εχέγγυα της οποίας εξασφαλίζουν την απαραίτητη Διαφάνεια και Επάρκεια, ώστε να αποδειχθεί η τέλεση των αδικημάτων, τόσο στην αντικειμενική τους, όσο κυρίως στην υποκειμενική τους υπόσταση.

Το κριτήριο για την αξιολόγηση των στοιχείων που απαιτούνται για την παραπομπή στο ακροατήριο είναι το πλούσιο αποδεικτικό υλικό, πολλαπλώς διασταυρωμένο, το οποίο επιβάλλει την άσκηση ποινικής δίωξης κατά του υπαιτίου, καθώς και μόνο η ύπαρξη απλής και μόνο πιθανότητας τέλεσης αξιόποινων πράξεων ή απλών ενδείξεων ενοχής του αρκεί για να απασχολήσουν το Δικαστήριο κατά την ακροαματική διαδικασία ώστε να αποδειχθεί η τέλεση των αδικημάτων που αναφέρονται λεπτομερέστατα στην παρούσα.

Τέλος το υψηλό επίπεδο της θεσμικής λειτουργίας που έχουμε επιτύχει ως συντεταγμένη πολιτεία, πρέπει εμμόνως να διατηρείται ασκίαστο και να μην επιτρέπει ούτε καν σε επίπεδο υποψίας και ενδεχομένου σκέψεις περί αποφυγής ποινικής δίωξης για τις παρεκκλίνουσες συμπεριφορές του λευκού κολάρου «**white-collar crime**», ενώ για τις κατώτερες κοινωνικο-οικονομικές ομάδες οι ίδιες συμπεριφορές που παρουσιάζουν την ίδια βλαπτικότητα ή επικινδυνότητα για τις προστατευόμενες αξίες της ιδιοκτησίας (περιουσία) να οδηγούνται με απευθείας κλήση στο ακροατήριο του αρμόδιου Δικαστηρίου. Στην περίπτωση της εγκληματικότητας του λευκού κολάρου η παράμετρος της εξουσίας και η κατάχρηση της αποτελούν τον εννοιολογικό πυρήνα.

Επειδή, το έννομο συμφέρον μου για την παρούσα, είναι πρόδηλο, άμεσο, προσωπικό και υπαρκτό, καθώς οι καταγγελλόμενες πράξεις και παραλείψεις, έχουν προκαλέσει ανήκεστο βλάβη σε εμένα, η οποία επικεντρώνεται τόσο στην οικονομική ζημία μου, αλλά κυρίως στην καθολική ανατροπή των, βιοτικών, συναισθηματικών και κοινωνικών μου σχέσεων.

Επειδή, αναμφίρρηστα, έχουν διαπραχθεί ιδιαιτέρως σοβαρά ποινικά αδικήματα, κατά τα άρτι ανωτέρω εκτεθέντα και τιμωρούνται από τις διατάξεις του **Π.Κ.** και των ειδικών ποινικών νόμων.

Επειδή, ο δράστης ενήργησε με πρόθεση και δόλο, οι δε πράξεις του προβλέπονται στον Ποινικό Κώδικα και όσα άλλα διαπιστωθούν αρμοδίως.

Επειδή, προστατευόμενο έννομο αγαθό είναι η τήρηση της νομιμότητας, της αξιοπρέπειας και της εμπιστοσύνης στο κράτος, επιβάλλεται η ποινική δίωξη του υπουργού.

Επειδή, οι ανωτέρω πράξεις τιμωρούνται από τις διατάξεις του **Π.Κ.** και των ειδικών ποινικών νόμων.

Επειδή, συμφώνως με την έννοια του μεν άρθρου **36 ΚΠοινΔικ** καθιερώνεται η αρχή της αυτεπαγγέλτου ποινικής διώξεως η οποία μη υποκειμένη εις τύπον γίνεται άμα ο αρμόδιος εισαγγελεύς πληροφορηθεί την τέλεση του εγκλήματος, είτε κατόπιν μηνύσεως ή αναφοράς δημοσίας αρχής ή ιδιώτου (άρθρ. 37-40 και 42), είτε κατόπιν οιασδήποτε "άλλης ειδήσεως" όπως εξ ιδίων πληροφοριών ή ίδιας αντιλήψεως εξ επιστολής (και ανωνύμου έτι) ή και της κοινής φήμης όταν, εννοείται, εις την τελευταίαν αυτή περίπτωση έχει ο εισαγγελεύς σοβαρούς λόγους να πιστεύει ότι ετελέσθη έγκλημα (Μπουρόπουλος όπου ανωτ. σελ. 57) παθών εκ του οποίου, ειρήσθω, είναι παν πρόσωπον είτε νομικόν είτε φυσικόν, είτε ικανό προς καταλογισμόν είτε ακαταλόγιστον, το οποίον είναι φορέύς του εννόμου αγαθού, καθ' ού στρέφεται η πράξη (Χωραφάς όπου ανωτ.).

Επειδή, Σας είναι γνωστό, ότι **για την άσκηση ποινικής διώξεως είναι αρκετή και η απλή πιθανότητα τελέσεως αξιόποινων πράξεων** καθώς και ότι στην παρούσα περίπτωση υπάρχει πλούσιο αποδεικτικό υλικό, πολλαπλώς διασταυρωμένο, το οποίο επιβάλλει την άσκηση ποινικής δίωξης κατά των υπαιτίων, η ύπαρξη απλής και μόνο πιθανότητας τέλεσης αξιόποινης πράξης ή απλών ενδείξεων ενοχής του μηνυομένου ως δράστη αυτής **καθιστά υποχρεωτική για τον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών την άσκηση της ποινικής δίωξης** (βλεπ. Κ. Σταμάτη «Η προκαταρκτική εξέταση»,σελ.,257,274). Η Εισαγγελική Αρχή δεν είναι διάδικος αλλά **αυτοτελές όργανο της δικαιοσύνης** και κατά την κυρία και βασική λειτουργία της ανήκει στη δικαστική, με ευρεία έννοια, λειτουργία, και η άσκηση ή μη

της ποινικής δίωξης (κατ'άρθρα 27, 43 Κ.Π.Δ.) συνιστά για τον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών κυρία λειτουργική αρμοδιότητα με οιονεί δικαιοδοτικό χαρακτήρα (βλεπ. Κ. Σταμάτη «Ο Εισαγγελικός Θεσμός» Ποιν. Χρον. Λ' σελίς 609 επομ.) και όχι απλή έκφραση γνώμης.

Επειδή, η δικαιοσύνη αποτελεί σ' αυτούς τους πραγματικά δύσκολους καιρούς την υπέρτατη προσδοκία και ελπίδα του πολίτη, καθώς και το τελευταίο καταφύγιό του.

Επειδή, η Δικαιοσύνη επομένως, και τα Δικαστήρια οφείλουν να περιφρουρούν την έννομη τάξη και να επιβάλουν τις προσήκουσες ποινές, προκειμένου να διασφαλίσουν την ευταξία των υπηρεσιών. Αρχές, όπως αυτή της χρηστής διοίκησης και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης των διοικουμένων στη διοικητική δράση πρέπει να προστατεύονται, αν λάβουμε υπόψη τη θέση και τον κοινωνικό ρόλο που καλούνται να ενσαρκώσουν όσοι στελεχώνουν το σώμα της Δημόσιας Διοίκησης.

Επειδή, ο Ελληνικός λαός προσβλέπει σε Εσάς για την ευθυκρισία και την τήρηση της νομιμότητας και στην εν λόγω περίπτωση.

Επειδή, οι νόμοι του κράτους μας υπάρχουν για να εφαρμόζονται και όχι να παραμένουν ανενεργοί, σαν «ακάλυπτες νομικές επιταγές».

Επειδή, οι υπαίτιοι εγκληματικών πράξεων πρέπει να ανευρίσκονται και να τιμωρούνται αναλόγως.

Επειδή, ενόψει των όσων εμπεριστατωμένα αναλύθηκαν ανωτέρω καθίσταται απολύτως σαφές ότι προκύπτουν σοβαρές ενδείξεις ενοχής **(άρθρο 282 § 1 ΚΠΔ)**

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ

ΑΥΤΟΥΣ

Με την επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματός μου

Μηνύω τον υπουργό Νικόλαο-Γεώργιο **Δένδια** του Σπυρίδωνος για τις πράξεις της υπόθαλψης κατ' συρροή ή και άλλως της παράβασης καθήκοντος κατ' εξακολούθηση και ζητώ την ποινική του δίωξη και την παραδειγματική τιμωρία του.

Να αποσταλεί αμελλητί η παρούσα μήνυση στη Βουλή των Ελλήνων σύμφωνα με το **Νόμο περί ευθύνης Υπουργών και το άρθρο 86 του Συντάγματος**, ώστε μετά από την αναγκαία ψηφοφορία να παραπεμφθεί στο αρμόδιο Ειδικό Δικαστήριο.

Σημειωτέον ότι η πρακτική της παροχής ασυλίας στους υπουργούς βάσει του **άρθρου 86** έρχεται σε αντίθεση με την απαίτηση να διασφαλίζεται ότι όλοι, ανεξαρτήτως καθεστώτος έχουν ουσιαστική πρόσβαση σε δικαστήριο, αρχή που κατοχυρώνεται στο **άρθρο 6 της ΕΣΔΑ** και παράλληλα η προβληματική του **άρθρου 86** ως ειδικό είναι ότι συγκρούεται με το γενικό **άρθρο 4** και ακυρώνει ολοκληρωτικά το **άρθρο 26 Συντ.** (σχετικά με τη διάκριση των εξουσιών) και συνακόλουθα οδηγεί ουσιαστικά σε ατιμωρησία για τους υπουργούς του εκάστοτε κυβερνόντος κόμματος. Ο θεσμός αυτός *prima facie* εισάγει ένα δικονομικό προνόμιο για τους υπουργούς, στην πραγματικότητα εισάγει αντικειμενικό αναγκαστικό δίκαιο και όχι ένα υποκειμενικό δικαίωμα, η άσκηση του οποίου εναπόκειται στην οικεία ελεύθερη βούληση τους.

Πληρεξούσιο Δικηγόρο και αντίκλητο μου διορίζω, την δικηγόρο Αθηνών, (ΑΜ-16969), **Καλλιρόη Γ. Παυλέα**, οδός Δημοκρίτου, αρ.24 (roypavl@otenet.gr)

Επιπλέον, δηλώνω ότι παρίσταμαι για την υποστήριξη της κατηγορίας για όλα τα αδικήματα που συρρέουν από τον μηνυόμενο.

Προς απόδειξη όλων των παραπάνω, προσάγω και επικαλούμαι τα εξής τρία (3) :

1. Η **2162/2025 Προδικαστική Απόφαση Δ.Ε.Α.**
2. Η Αναφορά-Αίτηση μου, με αριθμ. πρωτ. **59861/12/06/26/ΥΠΕΘΑ**
3. Το **Φ. 457.2/5/239149/20 Ιουλ 26 Έγγραφο ΔΚΒ'/ΓΕΝ**

Με την επιφύλαξη να προτείνω μάρτυρες κατά την πρόοδο της προανακριτικής διαδικασίας.

Παρακαλώ τον κ. Πρόεδρο της Βουλής κ.κ. Νικήτα Κακλαμάνη, να την κοινοποιήσει σε όλους τους κ. Βουλευτές, ώστε να λάβουν πλήρη γνώση της

παρούσης και όχι με μια σύντομη ανακοίνωση άφιξής της στην Ολομέλεια, κατόπιν διαβιβάσεως της από τον κ. Υπουργό Δικαιοσύνης, ως μέχρι τώρα εθίζεται, ώστε να υπάρξει σχετική έγγραφη πρόταση από τουλάχιστον τριάντα βουλευτών, για **Συγκρότηση Ειδικής Κοινοβουλευτικής Επιτροπής και τη Διεξαγωγή Προανακριτικής Εξέτασης, για τον υπουργό, που θα τον οδηγήσει εντέλει ενώπιον του Ειδικού Δικαστηρίου.**

Δεν πρέπει να περάσει στη συνείδηση του Ελληνικού Λαού, ότι υπάρχει προσπάθεια συγκάλυψης από τους 300 Βουλευτές του Ελληνικού κοινοβουλίου ΚΑΙ ότι δεν εξετάζονται ποινικές υποθέσεις που αφορούν πολιτικούς.

Αιτούμαι επικυρωμένο αντίγραφο της παρούσης.

Διατελώ μετά Τιμής,

Ο

Μηνυτής και Υποστηρίζων την Κατηγορία

Παναγιώτης Δ. Σταμάτης

Αν. Αξιωματικός Π.Ν. ε.α.